

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **D. U.**,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Plavcem, Ph.D.
se sídlem Na Zábradlí 205/1, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10. 2024, č. j. 130764/2024/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 10. 2024, č. j. MUCE 200120/2024 OP/FiDA. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f)

bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť porušil povinnost ustanovenou § 39 odst. 5 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč.

2. Žalobce v podané žalobě uplatnil dva žalobní body: neprokázání naplnění materiální stránky přestupku a nepřezkoumatelnost.
3. Žalobce namítá, že svým jednáním nenaplnil materiální znak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a tvrdí, že absentuje „společenská škodlivost“ ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
4. V žalobě odkazuje na Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., 3. doplněná verze, aktualizovaná ke dni 1. února 2022 od Ministerstva vnitra České republiky, v němž je stanoveno, že „*pokud materiální znak absentuje, vůbec se o přestupek nejedná*“. Žalobce dovozuje, že pro vznik odpovědnosti za přestupek nestačí pouhé naplnění formálních znaků daného přestupku (tj. překročení rychlosti), musí být také naplněn znal materiální (tj. poškození či ohrožení chráněného zájmu).
5. Dále žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, a Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2022, č. j. 33 A 9/2022-29, jež se zabývají vymezením materiálního znaku přestupku v souvislosti s důkladným posouzením relevantních okolností správním orgánem, které by byly dostatečným důvodem, že dané jednání by díky naplnění materiálního znaku bylo označeno za přestupek.
6. Žalobce dále uvedl, že absenci společenské škodlivosti namítal již ve svém odvolání, avšak žalovaný se nijak nevypořádal se skutečností, že v době naměření překročení rychlosti nebyl v daném úseku žádný jiný účastník dopravního provozu, přičemž se jednalo o přehledný úsek bez možnosti kohokoliv ohrozit.
7. Žalobce namítá, že se žalovaný ve svém rozhodnutí odchyluje od ustálené rozhodovací praxe a že se nijak nevypořádal s prokázáním skutkového stavu věci (respektive materiálního znaku přestupku). Žalobce dodává, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrný dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro posouzení skutkového stavu věci. Dále musí být zřejmé, jak správní orgán naložil s námitkami účastníka řízení, případně zda shledal jiné vady řízení.
8. Závěrem žalobce shrnuje, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vydal rozhodnutí bez vazby na skutkový stav a odvolací námitky žalobce.
9. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že materiální znak přestupku byl správním orgánem I. stupně dostatečně přezkoumatelně odůvodněn. Materiální znak přestupku byl dle žalovaného naplněn v okamžiku, kdy žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, tedy že porušil povinnosti a pravidla silničního provozu (překročení povolené rychlosti). Žalovaný dodává, že žalobce mohl a měl vědět, že svým jednáním může ohrozit zájem společnosti chráněný zákonem. Dále žalovaný konstatuje, že protiprávní jednání bylo správním orgánem I. stupně spolehlivě a nade vší pochybnost prokázáno zejména fotografií pořízenou rychloměrem, ze které je seznatelná překročená povolená rychlost, měřené vozidlo a dále skutečnost, že mezi silničním rychloměrem a měřeným vozidlem se nenachází žádné objekty, předměty či jiná vozidla. Fotografie tedy nevykazuje žádné jiné informace, které by jakýmkoliv způsobem zpochybňovaly identifikaci zadokumentovaného vozidla a tomuto naměřenou rychlost jízdy. Na základě předložené spisové dokumentace žalovaný

dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

II. Obsah správního spisu

10. Z oznámení Městské policie Řevnice o přestupku ze dne 27. 8. 2024 vyplývá, že dne 27.8. 2024 byla vozidlu 5SV 7243, jehož řidičem byl žalobce, naměřena v obytné zóně obce Dobřichovice rychlost 33 km/h (po zohlednění odchylky 30 km/h), přičemž na daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 20 km/h.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 3. 9. 2024 příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť porušil povinnost ustanovenou § 39 odst. 5 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto příkazu odpor.
12. Dne 1.10. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť porušil povinnost ustanovenou § 39 odst. 5 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč.
13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).
15. Žalobou je namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce dodává, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrný dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro posouzení skutkového stavu věci. Dále musí být zřejmé, jak správní orgán naložil s námitkami účastníka řízení, případně zda shledal jiné vady řízení. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány v každém konkrétním případě (viz rozhodnutí NSS ze dne 6.1. 2012, č.j. 5 As 106/2011-77). Soud má zato, že ze správního spisu je skutkový stav zcela zřejmý, a to na základě pořízeného obrazového záznamu, ze kterého jasně vyplývá celý skutkový průběh a dále z posouzení okolností, za kterých se jednání žalobce uskutečnilo, tedy, že k přestupku došlo v obytné zóně obce. Žalobce výše uvedené ostatně ani nezpochybňuje. Žalobce má pravdu potud, že správní orgány se jeho argumentaci opravdu příliš nevěnovaly a jejich rozhodnutí se ve svém odůvodnění zabývají převážně otázkami, které žalobce vůbec nezpochybňoval. Nicméně není pravdou, že by z rozhodnutí správních orgánů nebylo vůbec zřejmé, v čem spatřují společenskou škodlivost jednání žalobce. Správní orgán první stupně se této otázce ve svém rozhodnutí věnoval, když uvedl, že překračování nejvyšší povolené rychlosti je v obytné zóně ještě nebezpečnější než v běžném provozu, neboť v obytné zóně se předpokládá vyšší výskyt chodců a cyklistů, a to včetně dětí (str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný se pak se správním orgánem I. stupně ztotožnil (str. 3 napadeného rozhodnutí). Z výše

uvedeného je patrné, v čem správní orgány spatřují společenskou nebezpečnost jednání žalobce a jejich rozhodnutí proto soud pokládá za přezkoumatelná.

16. Žalobce dále namítá neprokázání naplnění materiální stránky přestupku. K tomu soud uvádí, že materiální znak ohrožovacího přestupku bývá zpravidla naplněn již naplněním znaků formálních, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. K tomuto např. blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, v němž se uvádí: „*Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.*“ Obdobně k tomu uvádí též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23, že „*[v] obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích.*“ K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti. V projednávané věci soud takové výjimečné okolnosti nevidí. Žalobce tvrdí, že okolnosti případu (přehledný úsek, bez účasti dalších osob) v daném případě snížily společenskou nebezpečnost jednání na takovou míru, že materiální znak spáchaného přestupku nemohl být naplněn. Soud s tímto názorem nesouhlasí. Je třeba zdůraznit, že k přestupku došlo v obytné zóně obce, pro kterou jsou pravidla stanovena tak, aby byla v ideálním případě co nejvhodnější a nejbezpečnější pro místní obyvatele a jejich klidný rodinný život. V obytné zóně směji chodci užívat pozemní komunikaci v celé její šířce; jsou zde dovoleny hry dětí na pozemní komunikaci. Z toho dle názoru soudu vyplývá, že obytná zóna je místem obecně rizikovým, kde je na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti nutné trvat, protože při jejím překročení riziko pro osoby nacházející se v obytné zóně, význaně roste. Nejedná se tedy o situaci srovnatelnou s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45. Vzhledem k tomu, že žalobce překročil rychlost nikoli zanedbatelným způsobem (nejvyšší povolená rychlost byla překročena o celou její polovinu), má soud za to, že svým jednáním naplnil nejen formální znaky přestupku, ale rovněž i znak materiální.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2025

Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce